

til at gælde dem, der arbejde Aar efter Aar for Staten, men ikke altid arbejde hele Aaret. Idet jeg gør denne Henstilling, navnlig til den højtærede Finansminister, er det mit Haab, at den Retfærdighed, man herved vilde udøve, vilde kunne bevæge Ministeren til at tage denne Henstilling under nøjere Overvejelse. Hvis der paa en eller anden Maade kunde gøres noget for de ikke fast ansatte Arbejdere, tror jeg, der derved vilde være sket en Handling, som baade vilde være retfærdig, og som vilde være til Gavn og Glæde for en stor Mængde Mennesker.

Finansministeren (C. Hage): det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) mente at kunne nævne et Tilfælde, hvor en Arbejder ikke har faaet det midlertidige Lønningstillæg, udtaget det efter hans Mening burde være tilfaldet ham. Da han samtidig oplyste, at vedkommende Mand ikke længere er i Statens Tjeneste, har Spørgsmaalet ganske vist ikke stor aktuel Interesse, og da han tillige oplæste mere eller mindre af en Skrivelse fra Finansministeriet, hvori der er gjort Rede, udførligt Rede, for Grundene til, at der ikke efter Loven kan tilkomme denne Mand Lønningstillæg, kan jeg ikke ret se, at der for mig er mere om denne Sag at sige. Jeg kan ikke ved Anvendelsen af denne Lov gaa uden for Lovens Regler, og naar en Mand ikke falder ind under Loven, har jeg ingen Bemyndigelse til at give ham et Lønningstillæg, som ikke tilkommer ham. Hvis det ærede Medlem mener, at der er et større eller mindre Antal af Arbejdere, hvis Kaar ere saadanne, at de trænge til Lønningsforhøjelse — og specielt tænkte det ærede Medlem jo paa adskillige Arbejdere, som henhøre under Krigsministeriet —, saa er den ene naturlige Vej den, at det ærede Medlem stiller Ændringsforslag til Krigsministeriets Budget om en Bevilling, der sætter Krigsministeren i Stand til at udrede højere Lønninger.

Den samme Bemærkning maa jeg henvende til det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Lyngsie). Det er ikke og kan ikke være Finansministerens Sag at skulle regulere Lønningsforholdene i de Etater, som ikke henhøre under Finansministeren. Det maa ikke glemmes, at denne Lov efter sin Karakter og efter sin Oprindelse er, hvad den ogsaa udtrykkelig betegner sig som, en midlertidig Lov. Den Fremgangsmaade: at give et almindeligt, for alle Etater fælles Løn-

ningstillæg af midlertidig Art, valgte man for 3 Aar siden, da det ikke var belejligt, og der ikke var Tid til at gennemgaa og behandle alle de vidtløftige Lønningslovsforslag, som den Gang laa for. Denne Udvej har aldrig været tænkt at skulle være andet end forbigaaende, og at en generel Regel som denne uundgaaelig maa fremkalde Anomalier, Uregelmæssigheder, saaledes som ogsaa det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) fremhævede, er noget, der siger sig selv. Der er ingen anden Vej til at undgaa slige Uregelmæssigheder end at vedtage specielle Lønningslove, og at bringe Lønningerne for hver enkelt Etat i Overensstemmelse med det, som efter Omstændighederne maa anses for passende og rigtigt. Det er da ogsaa den Vej, Regeringen er gaaet i de forløbne 2 Aar. Jeg behøver ikke at minde om, hvilke store og omfattende ny Lønningslove der i de sidst forløbne Samlinger ere blevne vedtagne. Der er endnu nogle Omraader tilbage — det bliver færre og færre —, paa hvilke dette midlertidige Lønningstillæg overhovedet finder Anvendelse. Men ogsaa for deres Vedkommende vil det være rigtigt at søge enten gennem særlige Love eller paa Finansloven at faa Forholdene bragte i Orden, saaledes at denne midlertidige og forbigaaende Udvej, som ikke har været bestemt til at fyldestgøre og efter sin Karakter umulig kan fyldestgøre det Formaal, at give en endelig og tilfredsstillende Ordning, fremtidig kan undværes. Jeg kan gerne tage det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) rettede til mig, under Overvejelse til 2den Behandling; men jeg er overbevist om, at hvilke Rettelser man end foretager i Loven, vil det give Anledning til, at der opstaa ny Tvistemaal, ny Uregelmæssigheder, ny Indvendinger. Dette kan ikke afværges, saa længe det er nødvendigt at holde sig til en almindelig Regel, som skal finde Anvendelse paa ganske uensartede Forhold.

Hvad særlig angaar den Betragtning, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Lyngsie) gjorde sig til Talsmand for, nemlig at man under denne Lov skulde inddrage ogsaa alle ikke fast ansatte Arbejdere, rent daglønnede Arbejdere, som antages inden for hver Administrationsgren for sig og lønnes overensstemmende med de Forhold, som paa hvert enkelt Sted ere de gældende, skal jeg endnu udtale, at det siger sig selv, at lige saa lidt som det nogen Sinde har været Hensigten, lige saa lidt vilde der